

1781 2

THESES

DE
RECOGNITIONIS DOCUMENTORVM
RECVSATIONE

QVAS

PRAESIDE

D. ERNST GOTTFRIED CHRISTIANO

K L V G E L

IVR. SAX. P. P. IVDICII PROVINCIALIS IN LVSA-
TIAE INFERIORIS MARCHIONATV ET FACVLTATIS
IVRIDICAE WITTENBERGENSIS ASSESSORE

DIE XIX. MARTII A. O. R. MDCCLXXXI.

H. L. Q. C.

DEFENSVRVS EST

IOANNES CHRISTOPH SEIFFERT

NEVSTADIO AD ORLAM VARISCVS.

WITTENBERGAE,

LITTERIS ADAMI CHRISTIANI CHARISIL

I.

Exceptio, documenta ad causam controuersam non pertinere, a recognitione vix liberat.

Haec exceptio, quae his etiam verbis exprimitur: exceptio irrelevantium documentorum, exceptio impertinentium documentorum; saepius quidem, sed sine effectu, allegatur. Scribit autem Carpzov. in *Processu tit. XIV. art. III. n. 61.* quidquid de recognitione ac iurata diffessione documentorum hactenus dictum est, id aliter acceptum nolumus, quam de iis scripturis et instrumentis, quibus intentio producentis doceri ac demonstrari potest, quia effectus recognitionis aut diffessionis iuratae in eo potissimum consistit, ut pars aduersa, contra quam documenta producantur, fateatur, vera esse vel non eorum contenta: sed quid opus est anxius in veritatem documentorum inquirere, si nihil ex iis probetur, improbant namque iura actus frustratorios *l. 3. pr. ff. de iur. iur.* Haec ille, quae Zieglerus in suo *commentario ad verba O. P. S. tit. XXV.* quo loco praescribitur, ut productus instrumenta ab aduersario producta recognoscat, etiam si ab ipso nec scripta nec signata sint, wenn sie gleich nicht seine Hand und Siegel, his comprehendit paucioribus: dum tamen inferri aliquid ex talibus instrumentis contra aduersarium possit: alias enim inutilis plane esset recognitio. Haec omnino vera sunt, et stricte dubio procul obseruanda, siquidem de iureiurando diffessionis praestando quaeratur. Iuris enim iurandi sanctitas postulat, ut, si nihil prius commodi inde percipi queat, id non iubeamus. Hanc propter causam sancitum est in *Ord. Proc. Sax. Vet. tit. XXV. §. 2.* ut prius, quam exigatur iuramento confirmanda documentum negatio, iudex ad hoc attendat animum, num instru-

men-

❁ ❁ ❁

3

mentum, si forte verum sit, aduersus illum, qui iuraturus esset, probare possit, eumque, si, illud nequaquam ei obfuturum, animaduertat, iureiurando, vano atque plane inani, absoluat. Non tamen possunt haec accommodari ad eum casum, cum nulla dif-
fitendi sit causa. Nam, qui, suscepturum se iusurandum, non
profitetur, disputabit forsitan multa, numquid ad rem praesen-
tem instrumenta facere possint: sed alter aliis, vtetur argumentis,
quibus, ea reiicienda non esse, demonstrat, quae disceptatio, nisi
tota causa perspecta, plerumque difficulter componitur. Ve-
rum terminus productionis ex mente legum, non, vt quantitas
eruat probationis, praestituitur. Etenim in eo tantum illorum,
quae quasi externa sunt in probandi mediis, habetur ratio. Qui
termini productionis finis, quod ad documenta attinet, perspi-
cuae, nisi omnia fallunt, apparet ex verbis *O. P. S. Vet. tit. XXV.*
§. 1. alle briefliche Urkunden, welche gerichtlich producirt, soll das
Partey, wider welche sie eingebracht, auf vorgehende von dem Pro-
ducenten ausgebrachte Ladung, besichtigen, und seine Einrede, ob
er darwider sichtbarche Argwohnllichkeit, Mangel an Siegelst, oder
dergleichen hätte, alsbald darauf anzeigen. Haec ipsissima verba
etiam sunt in Ord. Cur. Monast. P. II. tit. XXVI. §. ult. de-
scripta ab Hiltrop in proc. P. III. tit. XI. rubr. de forma n. 16.
item in Ord. Proc. Altenb. Vet. P. I. cap. X. §. 26. & in Ord.
Cur. Brunsvic. tit. LIV. §. und weim also. Eadem fere in Ord.
Proc. Anhalt. tit. X. et aliis aliorum territoriorum legibus. Quae
cum ita sint, quicquid de eo, quae, quibus vsus est probaturus,
argumentorum sit vis, disputari potest, in concertationem causae
principalem reiicitur. Quid enim damni contrahet, qui vera esse
fatetur, ex quibus nulla iuris metuenda est iactura. Ex quo fit,
vt, allegationibus impertinentiae, quam vocant, documentorum
posthabitis, sententia productus ea peremptorie iubeatur recogno-
scere, idque ne addita quidem ista formula: salvo iure imperti-
nentium; de qua Ludouici Einleitung zum Civil-Process. Cap.
XV. §. 21, videatur, aut peremptorie producto iamiam vocato,
in locum recognitorum ea assumantur. Et haec quidem rerum
perpetuo similiter iudicatarum auctoritate satis firmanur. Ve-
rum

rum tamen iudicem non puto peccare, qui, cum manifestum sit, instrumentum quoddam a causa controuersa plane alienum esse, productum necessitate id recognoscendi soluit. Hoc enim pacto videtur aliquantum lis contrahi, quippe de hoc deinde in principali disputatione amplius altercari partes necesse non habebunt, is autem, cui totam definiendi causam datum est negotium, de forma eius et virtute parum sollicitus, maiorem in reliqua poterit impendere operam atque attentionem. Et hoc quidem in Saxoniam Electorali omni carere videtur dubio, postquam vetamur per *Ord. Proc. Rec. Tit. XXV. §. 2.* vti documentis, quae, etsi recognita essent, nihil tamen probarent, wie der Beweisführer für *Produktion unpertinenter Documente*, als da sind ic. und solche Schriften, die, wenn sie gleich *recognoscirt*, doch an sich nichts *probiren*, sich zu hüten hat, und der *Product* oder *Reproduct* mit deren *Recognition* gänzlich zu verschonen. Verum enim vero ipse, qui saepius hunc laudavi locum, hoc, fateor, quoties a me factum est, frustra feci. Ratio autem huius rei in ea, de qua iam supra actum, posita est difficultate.

II.

Productus recognitionem, quae non subscripsit, instrumentorum non potest detrectare.

Inter caeteras, quae ab his, a quibus recognitio documentorum postulatur, opponuntur, exceptiones, cum probaturus eiusmodi vtatur instrumentis, in quibus aduersarii, producti, nomen non inuenitur, quae aliena appellari solent, vix vlla saepius occurrit, hac: nescire se scripturam eius, cuius nomen subscriptum est: *Product* fennet N. N. *Hand nicht*. Neque tamen, cum sententia de hac fertur exceptione, recognitione productus releuatur, quin potius ea per sententiam reiici solear exceptio. Audiamus iterum patrem Carpozonium in *Proc. tit. XIV. art. II. n. 54. & 58.* quondam fuit ambiguum, an etiam documenta manu alterius scripta & confecta contra aliquem producta recognosci debeant? Nec enim legibus vllibi cautum reperitur, quod quis alienam scripturam cogatur

gatur recognoscere, sed solummodo de propria scriptura id est profusum, *auth. contra qui propriam C. de non num. pecun.* Atamen hodierna fori obseruantia edocti tuto asserimus scripturae etiam alienae recognitionem iniungendam esse ei, contra quem producit. Nec liberare se valet pars aduersa a recognitione, si dicat, scripturae ac sigilli notitiam se non habere. Nolunt tamen hoc aliter intelligi Hartm. Pistoris *observ. 196.* Nicolai in *proc. cap. LIII. n. 9.* et alii, quam si probabiliter, productum nouisse modum scribendi eius, cuius nomen in instrumento probationis causa edito legitur, possit praesumi, quorsum pertinet, si, patrem eius, filium, fratrem, vel alium, quocum familiariter viuit, scripsisse documentum, postulans recognitionem affirmet. Etenim, si nulla adit eiusmodi praesumptio, neque testibus veritas scripturae explorari possit, iure quidem communi ad litterarum comparationem, quas praesertim huius defectus praesuntionis causa permilla videtur fuisse, tanquam remedium subsidiarium, confugiendum est, Hiltrop. in *proc. P. III. tit. XXVI. no. 7.* Nicolai in *proc. cap. LIII. n. 14.* Ruland *de Commissar. P. II. L. V. cap. 38. lit. c.* Grube in *proc. cap. XXIV. membr. IV. no. 14.* quod de iure Saxonico antiquiore inprimis affirmat Berlich in *concluf. practic. concl. XLIV. no. 42. 43.* Verum illam quoque, quam ex Nicolai et Pistoris libris addidi, exceptionem tantum ex iure communi fieri, cum Brunnemann. in *proc. Cap. XIX. no. 33.* Stryck. in *introduc. ad prax. Cap. XIX. §. 7.* et Krauf. in *proc. L. I. Cap. III. Sect. III. §. 13.* his contendunt: recognitio iure communi saltim obtinet, quoties de propria recognoscentis manu agitur, vel de illa, cujus notitiam probabiliter habere censetur: et Carpz. quoque *loc. all. no. 60.* negat, Pistoris opinionem dicasterii placuisse. Quippe iure Saxonico plane aliud obseruatur. Non enim solum in *Ord. Proc. Vet. tit. XXV. §. 2.* constitutum, aliena quoque documenta esse recognoscenda, nulla addita exceptione: daß ein jeder die brieflichen Urkunden, welche sein Gegentheil wider ihn producirt, wenn sie gleich nicht seine Hand und Siegel haben, zu recognosciren angehalten wird, sed etiam antiquitus hoc in his terris in vsu fuit, siquidem ipse Legislator eodem

dem loco de huius rei consuetudine testatur: weß es auch in den Gerichten unserer Lande also herbracht. Idque ab antiquo fuisse receptum, et Carpouii in illis ipsis, quae supra excitauimus, verbis, et Berlichii in *conclus. XLIV. no. 32.* et aliorum tradita docent. Sed durum nimis videri poterat, ut quis eam scripturam, quam plane non nouit, ut proinde eius veritatem neque affirmare neque negare possit, nesciens, quo modo litteras is duxerit, cuius nomen subscriptum inuenitur in instrumento producto, tamen aut recognoscere siue affirmare, aut iurato diffiteri siue negare cogetur. Verum enim vero duritia haec, cuius ista prae se fert consuetudo Saxonum speciem, tanta non fuit, ut periculum ex illa causa cadendi producto impenderet. Sufficiebat enim, si ignorantiam scripturae iureiurando confirmaret, formula: daß er weder Hand noch Siegel kenne; quod pro iurata diffessione habitum fuit. Carpou. in *proc. tit. XIV. art. II, no. 58.* Nicolai in *proc. Cap. LIII. no. 9.* Stryck. *introduc. ad prax. Cap. XIX. §. 7.* Et hoc quidem ipsa *Ord. Pr. Sax. Vet. tit. XXV. §. 2.* confirmare videtur, cuius verba ita fluunt: zu recognosciren oder eydlich zu diffitiven, daß er nemlich weder Hand noch Siegel kenne, angehalten wird. Sed insequentibus temporibus in eo solo, ut de ignorantia tantum iuretur, non substituerunt iuris interpretes, qui potius contenderunt, negantem etiam de eo, quid de veritate documenti credat, iurare debere. Ziegler in *comment. ad O. P. S. tit. XXV. ad verba laudata:* periculosum est, scribit, tale iuramentum, si solum id iuret, daß er weder Hand noch Siegel kenne, et hinc addendum videtur: daß er es auch vor kein beglaubt Original halte, quam formulam repetiit ex Scabinorum Wittenbergenſium libris Berger. in *supplem. ad El. disc. for. P. I. pag. 295.* Subiicit Zieglerus aliam a Scabinis Lipsienſibus probatam: daß er nicht glaube noch dafür halte, daß solcher (Brief) von demjenigen, der ihn ausgefertigt haben soll, unterschrieben, und richtig, sondern ein falsch Document sey. Eadem tradidit Riuin. *enunc. 41. ad tit. XXV. O. P. S.* addita formula iuris iurandi, quam Senatus Appellationum Saxonicus praescripserat: daß er glaube und gewiß dafür halte, daß die sub no. 2. 3. producirte Documente G. E. von H. Hand und Siegel

Siegel nicht seyn. Et is diffessionis alienorum documentorum modus legitimus factus est per *Ord. Proc. Sax. Rec. tit. XXIV. §. 4.* Qua lege cum simul abiurandum sit mandatum scribendi ab eo, cuius nomen in instrumento legitur, datum, rariores deinde factae sunt alienorum documentorum diffessiones. Perdifficiliter enim internoscimus aliorum scripturam. Multo autem difficilior est ei, cui religiosa adseueratio ius non est, iusiurandum, se non credere, illum, cuius nomen inscriptum est instrumento, ut alius hoc subscribat, iussisse.

III.

Eorum documentorum recognitionem, quae subscriptione carent, merito, si regulam sequimur, declinamus.

Scripturam, cui scribens nomen suum non adiecit, nihil valere, ne recognitam quidem, Berlich. *Concl. XLIV. no. 13.* docet. Necessariam autem esse subscriptionem, manifestum est, siquidem ex subscriptione instrumentum robor accipit, ita, ut, etiamsi reliqua omnia ab alio scripta sint, is tamen, qui subscripsit nomen suum, ea approbasse, et, quae continet scriptura, voluisse credatur. *L. 9. §. 3. D. de iur. dot. Mascard. de probat. concl. 294. n. 26. Meuius P. V. decis. 411. no. 4. Richter Vol. II. conf. 304. no. 2.* Quam ob causam scriptura, quae caret nomine et cognomine scribentis, nihil ad aliquid probandum facere potest, vel, uti scribit Ruland. *de commiss. P. II. L. V. cap. XIV. no. 10.* cum aliis ab eo laudatis, ei non creditur. Quod in Saxoniam non minus obtinet, quamvis in lege, qua forma iudiciorum constituitur, expressis verbis de eiusmodi instrumentis nihil inveniatur praescriptum. Etenim, cum instrumenta Notarii, deficiente subscriptione, fidem rei gestae non faciant, Böhmer. *ius digest. L. XXII. tit. IV. §. 4. Struv. Synt. iur. civ. exerc. XXVIII. th. 29.* et ne scripta quidem iudicialia, quae tamen alias plene probant, si non sint subscripta, sufficiant ad probandum, Leyser *ued. ad Pand. Sp. LXXI. med. 10.* saltim, paucis, in quibus mos receptus def-

ctum

Cum subscriptionis fraudi nobis esse non finit, exceptis, apud nos per *Ord. Proc. Sax. Rec. tit. II. §. 6.* quod ante *Ord. Rec.* etiam obseruatum fuisse, Martini in *comm. ad Ord. Proc. Sax. tit. II. §. 2. no. 74.* sententia a *Fac. Iur. Witt.* lata confirmat, multo magis priuata inutilia sunt documenta, in quibus deficit subscriptio. Quapropter merito, talibus editis, illum, a quo postulabatur recognitio, dicasteria saepissime ea releuarunt. Hoc tamen ita non est accipiendum, ac si eiusmodi instrumenta nullo vnquam modo aliquid probent. Non enim solum possunt adminiculum praebere, si is, qui iisdem ad demonstrandam rem gestam vtitur, de eo ius deferat iurandum, hunc, cuius manu confectum documentum contendit, illud vere scripsisse: sed etiam a regula potest aliquando, si res, quae circumstant, hoc credantur postulare, iudex discedere. Nuperrime Summi Appellationum Senatus Electoralis sententia quidam productus, annotationem non subscriptam quidem, scriptam tamen ab eo, a quo eam exaratam aiebat producens, recognoscere, sub poena recogniti iustus est, cum alia instrumenta simul producta, coniuncta cum his non subscriptis, excipientem reum, is enim produxerat, viderentur iuuare. Deinde hoc quoque obseruandum, non adeo ad legitimam instrumentorum priuatorum dispositionem pertinere subscriptionem, vt necessario nomen scribentis in fine ipsorum positum esse debeat, eaque neglecta forma, fide desituantur. Recte enim *Ruland de commiss. P. II. L. V. cap. XIV. no. 10.* an vero, scribit, nomen hoc a principio, an vero in fine comprehensum legatur, parum refert. Adde, an in medio. Nam, si in tota scriptura eius nomen, a quo vel cuius iussu aut precibus instrumentum confectum dicitur, expressum non fuerit, neque, cuius nomine exarata sit, appareat, duntaxat id inutile est. *Carpz. in proc. tit. XIV. art. II. no. 41.* et in *Respons. L. III. resp. LXXXI. n. 20. seq.* Quamobrem, si nomen scribentis in aliqua parte instrumenti legatur, quaecumque illa sit, illud reiicere, cum aequitate minus conueniet. Quid igitur dicendum esset, si tale proferatur chirographum: *Johann Stollmann hat mir 20. Thaler geliehen, das schreibe ich Adam Pflugshaar, und die soll er zu Weynachten wieder kriegen.*
 Wind^s

✻ ✻ ✻

9

Binddorf 1780. den 20. May. Procul dubio est recognoscendum. Apparet enim, Stollmann esse creditorem, Pfugschaar debitorem. Constat de contractu et quantitate debiti. Quin mini executium ex tali scripto, in quo nomen debitoris medium obtinuerat locum, admisisse processum Ordinem Iurisconf. Wittenberg. Neque ambigendum est, in bilaterali contractu etiam, utroque contrahentium nomine in medio instrumenti posito, nulla addita subscriptione, si uterque, qui contraxit, suum nomen scripsit aut scribere alium iussit, scripturae eandem vim esse, quam si subscriptio accessisset. Adde Brunnem. in *decis. cent. I. dec. V. no. 2.*

IV.

Quo pro se usus est, qui reprobatur, eius documentum ab aduersario producti recognitionem non potest denegare.

Fiunt instrumenta per productionem communia, ut deinde utriusque parti et profint, et noceant. Quapropter, si is, qui probare iussus est, nonnullis usus sit ad probandum articulos probandi causa compositos, ne opus quidem est, ut alter, contra quem edita sunt, eum, sibi quoque in aliqua parte fore profutura, animaduertit, ea in reprobatoriorum articulorum libello nominet, siquidem ei ipso iure profunt. Berger in *Oec. Iur. L. IV. tit. XXIV. th. XIV. num. II. not. II.* et in *El. disc. for. tit. XXV. obs. III. not. 7.* Dornspurger *syn. de probation. L. I. cap. 5.* Coler de *proc. execut. P. IV. cap. I. no. 88. sequ.* Iam olim Baldus quoque ad *L. 5. C. de emulc.* docuit, quando ex vno eodemque instrumento descendit et actio et exceptio, statim natam esse exceptionem, ut nata est actio. Contrarium quidem videtur affirmare Riui. in *emulc. l. ad tit. O. P. XXV.* qui, documenta necessario esse reproductenda, contendit. Sed, quod ipsa eius verba monstrant, de eo solo agit, si producta essent tantum in vtilibus, ceu vocant, passibus, (quod ne quidem semper permittitur) aduersarius autem uti vellet reliquis, quae in iis comprehensa sunt, eum, qui edidit,

B
non

non iuantibus. Certe iure Saxonico per *O. Pr. Rec. tit. XXIV. §. 2.* qua reuocatione prohibetur is, qui vsurum se documentis professus erat, ex sola inductione et copiarum productione, quae fit intra fatale tempus probationi inchoandae destinatum, fiunt communia. Ex quo non potest non id quoque duci, horum documentorum, cum reprobaturus ea in reprobatoriis articulis laudauerit, recognitionem reproductum declinare nunquam posse, etiamsi exceptionibus, alias legitimis, se credat defendi. Et haec quidem ratione producentis certa sunt. Verum enim vero, num de producente quoque sint affirmanda, dubitandum forte nobis est propterea, quod fauor maior rei, quam actoris sit. Species autem rei subiecta haec est. Actor in probatoriis articulis quoddam instrumentum probandi causa nominauit, quod inducere appellamus. Antequam vero dies prosequendae probationis siue productionis veniret, reus offert reprobatorios articulos; et in iis eodem vtitur documento. Iam quaeritur, vtrum, cum ad recognoscendum citatus in termino productionis, quem iudex probationis ab actore peragenda causa constituerat, reus possit denegare recognitionem ex iustis causis, quae alias agnitione releuant. Merito autem, his eum tueri se posse exceptionibus, negatur, quandoquidem, qui ipse vtitur instrumento, illud reprobare, si factum regula metimur, non potest, quantumuis causae reprobandi iustitiae videantur. Quapropter, cum anno praeterito lis eiusmodi ab Ordine ICtor. Wittenb. decidenda esset, reiecta exceptione rei, documentum pro recognito habitum fuit. Et iure quidem Saxonico expressa legis supra laudatae verba nos, alia opinari vetant. Sed iure etiam communi eandem sententiam iustam esse, ex iis, quae iam proposita sunt, abunde puto liquere.

V.

Citatus dilatorie contumax non potest, deinde peremptorie vocatus, denegare recognitionem, quamuis, hoc fieri, sententia non iusserint,

rint, qui eam de actis in dilatorio termino tulerunt.

Historiolam narrabo aliam. In Lusatia quidam actor variis vsus erat instrumentis, ex quibus argumenta ad probandum duxerat. Die ad agnoscendum instrumenta praefinito, reus multa excipiebat. Partes disceptabant. et mittebantur deinde acta ad Iurisconsultorum Ordinem. Sed de vnius instrumenti productione, quam vocamus, reali non certo constabat. Itaque sententia mense Apr. 1778. concepta ferebatur, in qua, praemissis aliis de rite facta recognitione, haec continebantur: das *sub no. 5.* aber ist Beklagter *sub poena recogniti zu recognosciren*, sowohl Kläger das *Beweis-Dokument sub. no. 6.* binnen Sächsischer Frist bey dessen Verlust *annoch in originali zu produciren*, oder, daß solches bereits erfolgt, in ebenmäßiger Frist beglaubte Nachricht zu den Acten zu schaffen schuldig. His igitur non iubebatur reus, posterius recognoscere. Actor, postquam sententia in rem transferat iudicatum, officio suo, illo producto, satisfaciens, rogabat iudicem, vt reum id, vna cum isto, cui nota 5. imposita erat, recognoscere sub poena recogniti iuberet. Adsentiebatur iudex rogationi, et peremptorie, vt recognosceret, reum in ius vocabat. Hic itaque obuertebat actori exceptionem, praeter sententiam recognitionem postulari. Ea productionem solam, non recognitionem imperari. Quae, cum res iudicata sit, nequeat in sensum detorqueri sibi damnosum. Iudex vero, spretis his exceptionibus, recognitionem in euentum aduersum a reo peractam, actis non iterum transmissis, suo approbat decreto. Vtraque pars sententiam hanc accipiebat. Bonum consilium. Equidem, iudicem potuisse in hac causa ad agnoscendum instrumentum, etiam non praeeunte sententia, reum vocare peremptorie, exilimo, quamuis non negem, rectius factum fuisse, si sententia, reum ad agnoscendum esse obstrictum, mandato productionis per modum conditionis adiecto, fuisset definitum. Nam potest et debet iudex, vel his, qui litigant, non petentibus, per officium suum iubere recognitionem, ne fiat productio frustra, Schwendendörfer *ad Fibigi Prot. p. m. 252.* quod argu-

argumentum latius, additis rationibus, hac imprimis, in productione tacitum inesse recognitionis desiderium, prosecutus est Carpvov. in *proc. tit. XIV. art. II. no. 12. seq.* Quodsi iudex hoc facere potest non rogatus, numquid dubitabimus, quia sit eadem ipsius, actore reoue petente, potestas. Verumtamen Riuius in *enunc. 21. ad tit. O. P. S. XXV.* in contrarias ire videtur partes, his suam demonstrans sententiam: pro recognitis haberi nequeunt documenta, etiamsi quis sub hoc praecudicio citatus fuerit, nisi praecesserit decretum vel sententia, cui haec comminatio: sub poena recogniti, fuit inserta. Haec nisi, vt opinor, ita intelligenda sunt, primam citationem, quae dilatorie fieri debebat eo iure, ex quo Riuii liber explicandus est, peremptorie conscriptam inutilem esse ad poenam contumaciae irrogandam, non video veram huius enunciati rationem. Quid, quod iudex in ius vocans ipso facto videtur decreuisse. Praeterea dilatorie iam citatus potuit exceptiones ad effugiendum recognitionem aptas in primo termino exponere, quin, hoc ipsum faciendi potestas vt ei fiat, dilatorie citatur. Quamobrem, peremptorie deinceps citatus, nequit, quasi non satis sit auditus, conqueri. Imo alias non est incertum, quod attinet ad secundum terminum, vbi is quidem permittitur, eum, qui peremptorie vocatus est, quibus id, quod per citationem est agendum, auertat, cadere exceptionibus. Griebner. in *proc. L. I. Cap. II. Sect. V. §. 2.*

Wittenberg, Diss., 1781-82

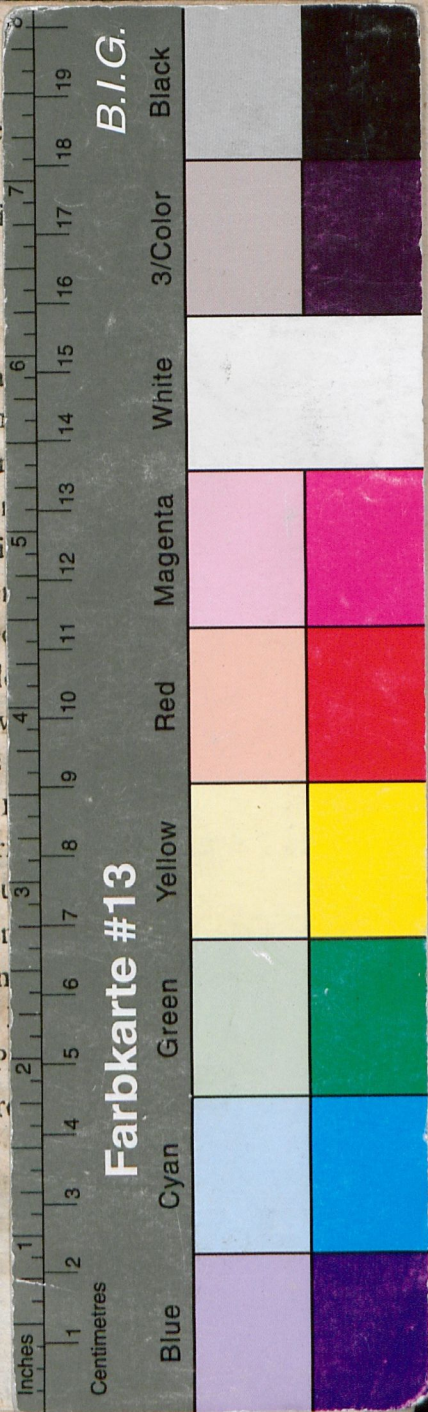

f

Sl.

✓ Dn 8

THESES
DE
RECOGNITIONIS DOCUMENTORVM
RECVSATIONE

1781

QVAS
PRAESIDE
D. ERNST GOTTFRIED CHRISTIANO
K L V G E L

IVR. SAX. P. P. IVDICII PROVINCIALIS IN LVSA-
TIAE INFERIORIS MARCHIONATV ET FACVLTATIS
IVRIDICAE WITTENBERGENSIS ASSESSORE

DIE XIX. MARTII A. O. R. MDCCLXXXI.

H. L. Q. C.

DEFENSVRVS EST

IOANNES CHRISTOPH SEIFFERT

NEVSTADIO AD ORLAM VARISCVS.

WITTENBERGAE,
LITTERIS ADAMI CHRISTIANI CHARISII.

